

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ALONSO CUETO

Ora albastră

Traducere din spaniolă și note de
TUDORA ȘANDRU MEHEDINȚI

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU
Redactor
DENISA COMĂNESCU

ALONSO CUETO
LA HORA AZUL
© Alonso Cueto 2005
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2010, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUETO, ALONSO

Ora albastră / Alonso Cueto; trad.: Tudora Șandru Mehedinți. -
București: Humanitas Fiction, 2010
ISBN 978-973-689-379-7
I. Șandru-Mehedinți, Tudora (trad.)
821.134.2(460)-31=135.1

Pentru Quinta Chipana și prietenii ei din Vilcashuamán

O tânără deținută, minoră, fusese constrânsă să-și petreacă noaptea în camera unui ofițer de rang înalt de la Los Cabitos. [...] În zorii zilei de 3 martie deținuta a fugit.

RICARDO UCEDA, *Moarte în Pentagonito*

— Da, am spus, și aproape fără să-mi dau seama am adăugat: Poate că omul e răspunzător nu numai pentru ceea ce face, ci și pentru ceea ce vede sau citește sau ascultă.

JAVIER CERCAS, *Viteza luminii*

I

Puțin înainte de a începe această poveste, revista *Cosas* mi-a publicat o fotografie la rubrica mondenă.

Era o fotografie dreptunghiulară care trona pe toată pagina. Eu apăream în fața camerei zâmbind. Cu capul ridicat, cu sacoul lucios, cu două sau trei degete puse pe umărul frumoasei mele soții, Claudia. Mi se părea că arăt bine, cu amestecul acela de dezinvoltură și eleganță pe care unii dintre noi știm să-l etalăm când e vreun fotograf pe aproape. Aveam nodul de la cravată bine făcut, părul ciufulit cu prudență, iar pe inelar, verigheta ce simboliza cincisprezece ani tihniți de căsătorie. Lângă mine, Claudia, asociatul meu Eduardo și Milagros, soția lui..., toți patru privind obiectivul, ținând pahare de whisky în mână ca pe niște trofee, învăluiți în afectuoasa aroganță a zâmbetelor noastre, ca și cum tocmai am fi primit premiul pentru cele mai fericite cupluri de la petrecerea aceea.

Într-o zi, la micul dejun, Claudia mi-a arătat revista cu fotografia. Cumnată-mea mi-a telefonat puțin mai târziu la birou. „Arătați nemaipomenit“, mi-a spus. Mă simțeam măgulit, dar nu și surprins de faptul că fotografia era mai mare decât celelalte de pe pagină.

Pe atunci imaginea mea apărea adesea în presă, și cred că făcea de fiecare dată o bună impresie. Datele unei vieți care, să spunem așa, mă avantajau. Aveam patruzeci și doi de ani. Câștigam nouă mii de dolari pe lună. Aveam optzeci de kilograme,

greutatea potrivită pentru înălțimea mea de un metru optzeci și doi. Zilnic petreceam o oră la o sală de sport. Pe deasupra, eram unul dintre asociații unui cabinet de avocatură care se ocupa de un grup de vreo sută de clienți cu dare de mână. Aveam de lucru până peste cap, dar și destule ajutoare la birou. Pe vremea aceea un prieten mi-a spus, pe un ton acuzator, că arboram un aer tot mai mulțumit de mine însumi.

Avocatura a fost dintotdeauna vocația mea. Când eram la liceu, am făcut odată o lucrare cu titlul *Dreptul în viața de zi cu zi*. Ideea principală a acestui text era aceea că orice relație socială, chiar și cele de dragoste sau de prietenie, se bazează pe un pact tacit. Părinți, fii, soți, iubiți, prieteni, frați ajung, fără s-o spună explicit, la înțelegeri asupra conduitei lor. Habitudinile consfințesc aceste acorduri. Dacă cineva nesocotește contractul stabilit, dacă cineva se comportă altfel decât o făcuse până atunci, își încalcă promisiunea, adică înțelegerea. Dreptul se întemeiază pe raporturile umane. Sau cel puțin așa gândeam pe atunci. Din copilărie mă interesa însă nu numai dreptul. Visam și să ajung scriitor. Am și scris odată un roman de aventuri și de dragoste.

De câteva săptămâni m-am tot gândit la vocația mea frustrată de scriitor.

M-am tot gândit, fiindcă am vrut să scriu povestea asta. Nu știu de ce. Faptul că nu-i văd chipul celui care o s-o citească mă face să mă simt protejat (am angajat un autor care să-și imprime stilul stângaci și numele pe această carte).

Îmi voi spune Adrián Ormache. Dar unii vor ghici cine sunt. Ne vor recunoaște, pe mine sau pe soția mea, Claudia. Soția mea, Claudia. E ciudat să-i spun așa. Ca unei străine. Numele-i unduios îmi amintea de forma curcubeului, sau cel puțin așa i-am spus în ziua când ne-am cunoscut la o petrecere, acum douăzeci de ani. Complimentul era banal, dar i-a făcut plăcere.

Pe vremea când a început povestea asta, Claudia era o companie ideală. Se îmbrăca bine, mă însoțea la cocteiluri și se împrietenise cu soțiile altor avocați.

N-ai să poți găsi o soție mai bună, îmi spunea soacră-mea. Avea dreptate. Cu taioarele și distincția ei, Claudia făcea mereu impresie bună în cercul prietenilor și cunoscuților. Organiza la noi cine excelente, care nu se mai sfârșeau, cu mese pline de tăvi cu fripturi, tot felul de salate și deserturi. Avocați faimoși – Muñiz, del Prado, Rodrigo – stăteau până târziu la noi acasă și întotdeauna își luau rămas-bun îmbrățișându-ne. La fel se întâmpla și cu cei câțiva politicieni: Ferrero, Lourdes Flores, uneori chiar Belaúnde¹. Toți ne erau prieteni buni.

Îmi plăcea ca fetele mele să-i vadă în casă. Avem două fete adorabile (ăsta-i cuvântul care-mi vine în minte acum, când mă gândesc la ele).

În prezent, cea mai mare, Alicia, studiază dreptul la Universitatea Catolică. Din fericire, e sigură că aceasta îi e vocația. Va face avocatură, ca mine. Este o fată inteligentă și frumoasă (n-o spun pentru că sunt tatăl ei, sper că mă înțelegeți). Încă mai e la vârsta când crezi că le știi pe toate, dar e mereu amabilă și chiar afectuoasă cu cei mai mari decât ea. Cea mică, Lucía, e la fel de deșteaptă ca soră-sa. Lucía e o fată sensibilă, visătoare și cu unele temeri firești, de pildă de întuneric sau de păianjeni. Are o imaginație bogată și o nevoie de afecțiune care o face să-mi povestească anecdote și glume, una după alta. Cu ochii ei verzi, părul ca mătasea și picioarele lungi, e una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut. Locvacitatea ei e o dovadă a eforturilor pe care le face veșnic, fiind cea mai mică, pentru a nu fi mai prejos printre cele trei persoane mari din casă.

Lucía e o mare iubitoare a chitării, și se închide la ea în cameră cu prietenele să asculte albumele lui Kurt Cobain. Când a împlinit treisprezece ani, i-am cumpărat o chitară bas. Din fericire, instrumentul nu era prea zgomotos. Pe deasupra,

¹ Fernando Belaúnde Terry (1912-2002), președinte al țării care a îndeplinit două mandate (1963-1968 și 1980-1985).

vila noastră de cinci sute de metri pătrați în San Isidro¹ era suficient de mare pentru ca fiecare dintre noi, inclusiv cele două femei de serviciu, bucătăreasa și șoferul Claudiei, să poată trăi liniștit, departe de sunetul minunat al corzilor.

Când nu era acaparată de muzică, Lucía era o companie grozavă. Îmi povestea tot felul de întâmplări, îmi împărtășea problemele ei și ale prietenelor, mă săruta și mă îmbrățișa. Acum, îmbrățișările ei sunt printre amintirile mele cele mai dragi. Duc dorul acestor clipe, căci mă gândesc că, având în vedere toate câte s-au întâmplat, aparțin astăzi unui timp de demult. În acele zile fata mea îmbrățișa alt om, care a dispărut pentru totdeauna.

Soția mea, Claudia, moștenise de la maică-sa iscusința nemaipomenită să schimbe scutecele, să răspundă la întrebările fetelor și să le împace când erau nemulțumite. Citea cărți despre trăsăturile tipice ale comportamentului în perioadele de la șapte la zece ani și de la unsprezece la treisprezece ani. Soacră-mea își educase fetele în spiritul echilibrului și al dragostei și le lăsase să-și ia zborul în lume înzestrată cu un amestec de tărie, simț moral și iubire cumpănită față de semenii. Claudia făcea la fel cu Alicia și Lucía. Pe de altă parte, principiile solide ale acestei educații se întemeiau pe siguranța noastră financiară. Ne mergea bine grație bunelor mele relații cu clienții (e un fel de-a spune). De altfel, socrii mei reușiseră să facă o avere de-a lungul nenumăraților ani de muncă în fabrica lor. Socrul meu era exagerat de generos când ne invita în vacanțe să călătorim. Ne plătea hotelurile cele mai luxoase, îmi deschidea un cont la bar și le cumpăra cadouri fetelor. Insulele din Caraibi se aflau printre destinațiile lui preferate și, drept rezultat, Claudia și cu mine ne etalam un bronz de invidiat la sfârșitul iernilor.

În ce mă privește, rareori am putut rezista obligațiilor impuse de vanitate. Îmi plăcea să am o casă bine aranjată, o nevastă

¹ Cartier din Lima, cu construcții moderne, devenit centrul financiar al orașului.